

El Truffaut

Text > JORDI DORCA

Il·lustració > XAVIER ROQUETA

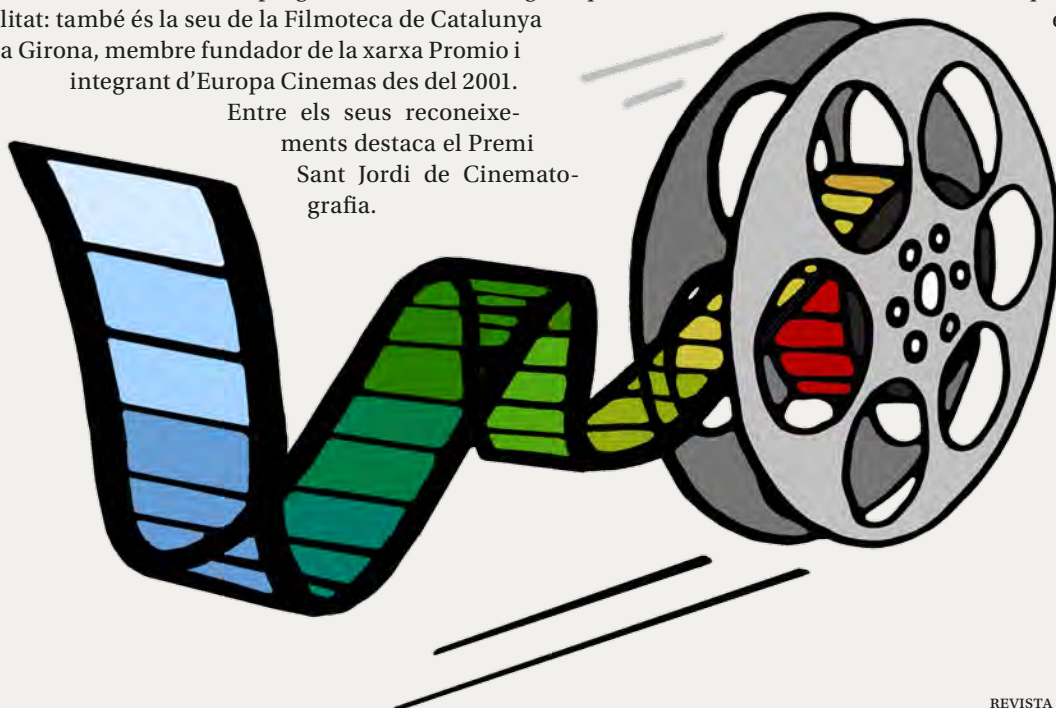
El 18 de novembre passat, el Cinema Truffaut va celebrar vint-i-cinc anys d'història consolidat com un referent del cinema d'autor i en versió original. L'acte de commemoració es va fer al Teatre Municipal per acollir més públic que els cent cinquanta-quatre espectadors que caben a la sala 1. A més dels parlaments —alguns de molt emotius, com el d'Imma Merino—, la celebració va incloure la preestrena de *Nouvelle Vague*, la nova pel·lícula de Richard Linklater, que recrea el rodatge de *À bout de souffle* i homenatja la generació de Truffaut i els creadors de la Nouvelle Vague.

En una entrevista a aquesta mateixa revista, Guillem Terribas explicava: «El Col·lectiu és una “Nouvelle Vague” a la gironina. Som gent que parlem de cinema als mitjans i que optem per programar un tipus de cinema que creiem que cal mostrar, sempre en versió original». Creat el 2000, el Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona gestiona des del primer dia el que avui és l'únic cinema del centre de la ciutat.

L'embrió del Truffaut es remunta a deu anys abans que s'obris, quan el senyor Agustí, dels cinemes Catalunya i Ultònia, va proposar als crítics locals organitzar una Setmana de la Crítica als cinemes d'Emili Grahit. L'èxit de les dues edicions va portar a programar regularment a la sala B del Modern, aleshores en declivi. Inicialment, només s'hi projectaven les últimes sessions els dies entre setmana. Quan el 1999 el Modern va tancar, l'Ajuntament va adquirir l'edifici i, el 2000, va néixer el Cinema Truffaut com a equipament municipal.

El Truffaut no només programa cinema d'una gran qualitat: també és la seu de la Filmoteca de Catalunya a Girona, membre fundador de la xarxa Promio i integrant d'Europa Cinemas des del 2001.

Entre els seus reconeixements destaca el Premi Sant Jordi de Cinematografia.

Si en un Qüestionari Proust —d'aquells que mai sé si m'agraden o m'irriten— em preguntessin quin és el meu lloc preferit de Girona, no dubtaria: el Truffaut. Una sala fosca meravellosa on encara es pot veure el cinema que val la pena, amb una comoditat extrema i la proximitat de qui el gestiona.

Hi he assistit a moltes sessions, impossibles de recordar totes. Hi he vist presentacions de Marc Recha, Albert Serra, Isaki Lacuesta, Carla Simón, Christophe Farnarier, José Luis Guerín, Jaime Rosales, Mar Coll, Sergi López, David Trueba i Neus Ballús. La primera vegada que hi vaig entrar va ser per veure una reposició de *West Side Story* quan era estudiant, però els records no s'acaben mai: una tarda, veient *Broken Flowers* de Jarmusch, vaig decidir que seria un dels meus directors preferits; l'impacte de l'encreuament d'històries de *Babel*; l'extraordinari testament fílmic que és *Saraband* de Bergman; les sessions de dilluns de la Filmoteca quan encara vivia a la ciutat; les pel·lícules de Nanni Moretti i les moltes, moltíssimes, sessions que hem coordinat entre el Museu del Cinema i el Truffaut: els Docs del Mes, els Music & Films, les sessions de cinema mut amb música en directe, els cicles paral·lels a les nostres exposicions... No acabaria mai. En el moment d'escriure aquest article, la darrera que hi he vist és l'extraordinària *Sentimental Value* de Joachim Trier.

Ara és una sala renovada, però essencialment la mateixa, amb aquella olor inconfusible que només puc descriure com olor de cinefília. I, a més, al Truffaut hi tinc bons amics,

tant al Col·lectiu com entre els qui hi treballen. Sobretot

en Carles, que coordina la sala i amb qui sempre tinc la sort de parlar una estona de tot i també de cinema. Som de la vella escola: la sala fosca, la pantalla gran i la solitud compartida. Una experiència que, mentre hi hagi llocs com el Truffaut, no es perdrà mai. Per molts anys més.